Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: ExxonMobil Production Deutschland GmbH

Tožena stranka: Bundesrepublik Deutschland

Izrek

1. Člen 3(u) Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra 2003 o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti in o spremembi Direktive Sveta 96/61/ES, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009, je treba razlagati tako, da je treba napravo, kot je naprava iz postopka v glavni stvari, ki pri izvajanju dejavnosti „izgorevanja goriv v napravah s skupno nazivno vhodno toplotno močjo nad 20 [megavatov (MW)]" iz Priloge I k tej direktivi, proizvaja električno energijo, ki je namenjena pretežno uporabi za lastne potrebe te naprave, šteti za „proizvajalca električne energije" v smislu te določbe, če ta naprava, prvič, sočasno izvaja dejavnost proizvodnje proizvoda, ki ne spada v to prilogo, in drugič, če del, čeprav majhen, proizvedene električne energije neprekinjeno odplačno oddaja v javno omrežje električne energije, na katero mora biti navedena naprava iz tehničnih razlogov stalno priključena.

2. Člen 3(c) Sklepa Komisije 2011/278/EU z dne 27. aprila 2011 o določitvi prehodnih pravil za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije na ravni Unije v skladu s členom 10a Direktive 2003/87 je treba razlagati tako, da če je treba napravo, kot je naprava iz postopka v glavni stvari, šteti za „proizvajalca električne energije" v smislu člena 3(u) Direktive 2003/87, ta naprava ni upravičena do brezplačne dodelitve pravic do emisije za toploto, proizvedeno pri izvajanju njene dejavnosti „izgorevanja goriv v napravah s skupno nazivno vhodno toplotno močjo nad 20 MW" iz Priloge I k tej direktivi, če se ta toplota uporabi za druge namene kot za proizvodnjo električne energije, ker taka naprava ne izpolnjuje pogojev iz člena 10a(4) in (8) navedene direktive.

([1]) UL C 112, 26.3.2018.

Sodba Sodišča (peti senat) z dne 20. junija 2019 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Augstākā tiesa – Latvija) – „Oribalt Rīga" SIA, nekdanja „Oriola Rīga" SIA/Valsts ieņēmumu dienests

(Zadeva C-1/18) ([1])

(Predhodno odločanje — Carinska unija — Uredba (EGS) št. 2913/92 — Člen 30(2)(b) in (c) — Uredba (EGS) št. 2454/93 — Člen 152(1)(a) in (b) — Določitev carinske vrednosti blaga — Pojem „podobno blago" — Zdravila — Upoštevanje vseh elementov, ki bi lahko vplivali na ekonomsko vrednost zadevnega zdravila — Rok 90 dni, v katerem mora biti uvoženo blago prodano v Evropski uniji — Skrajni rok — Neupoštevanje trgovinskih popustov)

(2019/C 270/09)

Jezik postopka: latvijščina

Predložitveno sodišče

Augstākā tiesa

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka:„Oribalt Rīga“ SIA, nekdanja „Oriola Rīga“ SIA

Tožena stranka: Valsts ieņēmumu dienests

Izrek

1. Člen 30(2)(b) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti, kakor je bila spremenjena z Uredbo Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 82/97 z dne 19. decembra 1996, je treba razlagati tako, da kadar se carinska vrednost blaga, kakršno so zdravila iz spora o glavni stvari, izračuna z uporabo deduktivne metode iz te določbe, mora pristojni nacionalni carinski organ za opredelitev „podobnega blaga“ upoštevati vse upoštevne elemente, kot so sestava tega blaga, njegova zamenljivost glede na njegove učinke in njegova tržna zamenljivost, tako da opravi presojo dejstev, pri čemer upošteva vse elemente, ki bi lahko vplivali na resnično ekonomsko vrednost navedenega blaga, vključno s položajem uvoženega blaga in proizvajalca tega blaga na trgu.

2. Člen 152(1)(b) Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe št. 2913/92 je treba razlagati tako, da je za določitev cene na enoto uvoženega blaga v skladu z metodo iz člena 30(2)(c) Uredbe št. 2913/92, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 82/97, 90-dnevni rok, v katerem mora biti uvoženo blago prodano v Evropski uniji, ki je naveden v členu 152(1)(b) Uredbe št. 2454/93, skrajni rok.

3. Člen 30(2)(c) Uredbe št. 2913/92, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 82/97, je treba razlagati tako, da se znižanja prodajnih cen uvoženega blaga za določitev carinske vrednosti tega blaga v skladu s to določbo ne sme upoštevati.

([1]) UL C 104, 19.3.2018.

Sodba Sodišča (četrti senat) z dne 19. junija 2019 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Tribunale Amministrativo Regionale della Campania – Italija) – Meca Srl/Comune di Napoli

(Zadeva C-41/18) ([1])

(Predhodno odločanje — Javna naročila — Direktiva 2014/24/EU — Člen 57(4)(c) in (g) — Javno naročanje storitev — Neobvezni razlogi za izključitev iz sodelovanja v postopku oddaje javnega naročila — Hujša kršitev poklicnih pravil, s katero je omajana integriteta gospodarskega subjekta — Odstop od prejšnje pogodbe zaradi pomanjkljivosti pri njenem izpolnjevanju — Izpodbijanje pred sodiščem, ki naročniku preprečuje oceniti kršitev pogodbene obveznosti, dokler se ne konča sodni postopek)

(2019/C 270/10)

Jezik postopka: italijanščina

Predložitveno sodišče

Tribunale Amministrativo Regionale della Campania